

Ens ha arribat

Canvi de vot

El PSOE volia votar "no" a la ILP dels braus, però Rubalcaba va haver de passar-se a l'abstenció davant les protestes dels diputats d'Extremadura, Andalusia i les dues Castelles.

Any Salvador Espriu

Paraules a part, mai no hi ha hagut ni hi haurà enlloc ni vestigis de respecte per al feble

Viure sense tu

Xavier Graset

El procés

Vivim amb la soga al coll. No ben bé com el general Prim, però gairebé. Vivim escanyats i això no remunta; és clar que, si tota la contribució ciutadana se'n va per l'aiguera dels sobres, sobresous, i comissions, ja em direu! La nostra contribució a quadrar les xifres del dèficit amb retallades salarials, expedients de regulació d'ocupació i apriament del sector públic és com agafar aigua a mar amb un cistell de vímet. A més de l'espoli continuat, sostingut i *chuleado* dels pressupostos de l'Estat envers Catalunya, encara som enzes doblement, perquè qui pot ficar la mà al calaix a costa nostra ho fa. I aquí sí que no hi ha principi de subsidiarietat que valgui: tots són pops! Ja poden córrer ja a fer decàlegs i actes de conrictió, que, al final de festa, el confeti i els brioixos els pagarem nosaltres. Amb augment d'impostos o amb contenció de despesa, però aquí s'ha capgirat la dita popular i resulta que els que paguem no manem! Si és que fins i tot els paguem les pel·lícules d'espies, les flors del gerro, i els micròfons ocults. De-

Benvingut sigui el procés de sobirania si també serveix per fer net aquí i de retruc allà

mocràcia i llibertat, paraules gastades, no només per anar a imposar el model occidental i a xuclar recursos a la resta del món, com denuncia Mark Ravenhill a *Dispara/Agafa tresor/repeteix*, magistralment representat al Teatre Lliure sota la batuta de Josep M. Mestres. Democràcia i llibertat malbaratades en conxorxes i seguiments, i no invertides a fer una societat neta, crítica i culta. Fouché a la forquilla, això han menjat, i ens ho han fet empassar.

Hi ha qui diu que aquesta cascada de casos de presumpta corrupció s'ha destapat per dificultar el procés de sobirania que ha iniciat Catalunya. També hi ha qui creu que la necessitat de fer neteja l'esperona. Benvingut sigui, doncs, el procés si també serveix per fer net aquí i de retruc allà, perquè aquell femer també el paguem.

No hem avançat gaire de Prim ençà, mestre de conspiradors. Ara algun forense insinua que el general Serrano el va escanyar mentre agonitzava. I que el duc de Montpensier hauria finançat l'atemptat. A Madrid, doncs, honoren en una avinguda qui possiblement va liquidar un primer ministre, el català de l'"o caixa o faixa"! Anem pagant.

La col·leccionista

Salt al buit

Sé que molts de vosaltres, estimats lectors, heu decidit fa molt de temps girar l'esquena a aquest fenomen anomenat teleporqueria que, dissortadament, ocupa una quantitat ingent d'hores de programació a molts dels canals que podem sintonitzar des de casa. A les televisions espanyoles, la presència d'aquesta mena de programes és tan abassegadora que ho tenyeix tot i, de vegades injustament, fa passar desapercebuts alguns productes que poden resultar interessants. A Catalunya tenim la sort, el privilegi, de tenir una televisió pública que –amb tots els seus defectes– s'allunya i es diferencia clarament del femer i s'esforça per oferir, fins i tot en temps de vaques magres, programes fets des de l'exigència, el rigor i la mo-

dernitat. A les televisions privades espanyoles hi domina una oferta denigrant, elaborada a base de safareig, mentides i querelles, entrevistes a delinqüents, vidents que parlen amb els morts, debats sense arguments i amb molts insults, testimonis falsos i aquest gènere anomenat xou d'impacte, que de tant estireganyar-se està assolint nivells de pura repugnància. Aquesta setmana n'hem tingut dos exemples. S'ha estrenat la catorzena edició de *Gran Hermano* (a la foto) i, en el xou organitzat per l'arribada dels concursants a la casa, s'ha produït un accident. S'havia instal·lat un trampolí força elevat damunt del jardí de la casa i els concursants s'havien d'enganxar a una tirolina per baixar. Un dels nois, emocionat i potser enlluernat amb els focus, no ha

TELE 5

esperat la tirolina i s'ha llençat literalment al buit quan ha sentit una veu que li deia: "*Sin miedo!*". Com que a la tele tot és mentida, a sota del noi hi havia una xarxa que ha impedit que es matés. Només s'ha trencat els dos braços. Però quina gran metàfora de fins a quin punt estan disposats, els joves espanyols, a precipitar-se al no-res per aconseguir els seus cinc minuts de fama. I el segon cas: la regidora de Los Yébenes, Olvido Hormigos, que va ser víctima de la difusió

d'un vídeo eròtic privat i va lamentar-se públicament de la vexació de què havia estat objecte i va denunciar la violenta intromissió en la seva intimitat...ha fitxat per Tele 5 i participarà al concurs *Mira quien salta*, on diversos famosos competiran fent salts de trampolí. Cobrarà 30.000 euros.

Sílvia Soler

Vuits i nous

Conviure

Manuel Cuyàs

Els polítics, quan volen parlar amb els periodistes, els conviden a dinar. Quan m'he trobat en aquesta situació sempre m'he formulat les mateixes preguntes: ¿No hauríem pogut quedar en hores feineres de matí o tarda al seu despatx? Al polític, ¿no li vindria més de gust a aquesta hora dinar a casa amb la família i després fer una becaïna que el deixés com nou, i aprofitar per rentar-se les dents? A la nit, el polític, si no té un sopar té una inauguració i quan arriba a casa

es troba els llums apagats i tothom dormint.

Després hi ha els caps de setmana. Quan no tenen un altre acte inaugural a la quinta forca es veuen obligats a assistir a reunions de partit on es discuteixen i decideixen coses. Jo, quan veig aquestes

trobades de dissabte i diumenge a la televisió, penso igualment si això els pot ser bo. Si no els convidria més jugar amb els fills, sortir a passejar, treure el gos a fer pipí, anar al cine, llegir, llegir molt, i, en definitiva esbargir-se i també posar-se al dia de les coses que passen a dintre i a fora de casa, que són els llocs on batega la realitat sobre la qual ells mateixos sempre diuen que volen incidir.

Si no, passa que només viuen obsedits per la política i pel partit, que només malparlen dels uns i dels altres, que només veuen maquinacions i que de tant veure'n en són víctimes i en són agents. Com que el dia que no tenen un dinar

amb algú ho troben a faltar, en comptes de recórrer a la sopa de casa conviden el primer que passa, i el primer que passa pot ser un capsigrany d'amors adolorits i set de venjança que ja em diran què té a veure amb la política i la feina constructiva. Però tot es pot polititzar si tot el dia estàs polititzat i allà al centre de la taula, amagat en un ornament de flors seques, hi ha uns micròfons instal·lats pel partit contrari per si la conversa li pot ser útil per fer més mal que bé. Sí que veuen pel·lícules, però dolentes.

Al Palau Robert hi ha una exposició dedicada a Joan Triadú, el pedagog, escriptor, crític i mestre de polítics que va qualificar el XX com el segle d'or de la literatura catalana. L'han muntada, molt bé, en Joan Josep Isern i la Susanna Álvarez. Es titula *Llegir com viure*, extret d'una frase de l'impenitent lector Triadú. No sé on devia tenir el cap, perquè quan l'Isern me la va dir vaig entendre *Llegir i conviure*.

